

Det er ikke bare et spørgsmål om ordninger, som bygger på princippet om, at pengene følger barnet, som man finder i Norge, som man finder i Finland, men det er også et spørgsmål om orlov, orlovsydelse og orlovs længde, når vi sammenligner os med vores nordiske venner. Det gælder også spørgsmålet om muligheden for at tage deltidsarbejde og få støtte til at gøre det. Her har de i de øvrige nordiske lande langt bedre ordninger, end vi har her i Danmark.

Det er i den forbindelse, jeg siger, at Danmark er et uland, og ikke i det bredere perspektiv, og i nordisk sammenhæng bundet vi altså. Det synes jeg er flovt, især når vi ser på, at vi har haft ordninger også her i Danmark, ikke mindst i forhold til børnepasningsloven, hvor det har været bedre. Det kan gøres bedre, og det skal gøres bedre. Det er ikke bare et spørgsmål om at forgyldte børnefamilierne. Det er et spørgsmål om at sikre det, som statsministeren selv kalder sammenhængskraften i vort samfund. Her er familien samfundets grundpille, og derfor lægger vi så stor vægt på det.

Så kan regeringen bryste sig af, at antallet af institutionspladser er steget med op mod 150.000 siden regeringen tiltrådte. Det kan selvfølgelig være fint nok i forhold til at sikre en pasningsgaranti, o.k., men det, at der er skabt 150.000 nye pasningspladser, sikrer jo ikke i sig selv forældre mere tid til deres børn. Og derfor må jeg bare sige, at regeringens politik på det her område stadig væk er, at markedet står over de menneskelige værdier, at arbejdsmarkedet står over børne- og familiepolitikken. Det være konstateret.

Lad mig så benytte anledningen, når jeg står her, til også at takke statsministeren for den klare afstandtagen fra de holdninger, som er kommet til udtryk her i debatten i dag fra Dansk Folkepartis side. Også jeg og også vi i Kristeligt Folkeparti synes, at det var velgørende klart. Statsministeren udtrykte tillid til befolkningen set på baggrund af den støtte, der blev givet til de fordrevne fra Kosovo. Også jeg synes, at der er grund til at være stolt af det.

Men så kan jeg alligevel ikke lade være med at dryppe lidt malurt i bægeret, når det nu skal være, for den selv samme støtte og moralske opbakning, som den danske befolkning viste, var jo ikke det, regeringen og Folketinget viste, da det endelig gjaldt. Da genopbygningsbistanden til Kosovo skulle finansieres, blev der ikke bevilget en eneste ekstra krone. Man støvsugede kasserne i Udenrigsministeriet, i Danida,

fundt penge blandt denne verdens fattigste for at kunne finansiere den genopbygningsbistand, som var nødvendig, og som vi også skulle bidrage til.

Jeg synes, det hører med til det samlede billede, også når vi taler om menneskesyn, at det var det valg, regeringen tog, da det gjaldt: Pengene blev taget fra denne verdens fattigste. Der blev ikke fra Folketingets side bevilget én ekstra krone. Det taler faktisk også sit tydelige sprog.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslag til vedtagelse nr. V 2 af Jes Lunde (SF), Jacob Buksti (S), Mimi Jakobsen (CD) og Jørgen Estrup (RV) (se foran) vedtoges enstemmigt med 112 stemmer.

Hermed var følgende forslag bortfaldet:

Forslag til vedtagelse nr. V 1 af Frank Aaen (EL).

Hermed sluttede åbningsdebatten.

Den næste sag på dagsordenen var:

4) Første behandling af lovforslag nr. L 1: Forslag til finanslov for finansåret 2000. Af finansministeren (Mogens Lykketoft). (FremSAT 5/10 99).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Lovforslaget overgik herefter til anden behandling.

Afstemning

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Finansudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.